

Od początku II tysiąclecia n.e. hinduistyczne świątynie i sanktuaria odgrywały niezwykle ważną rolę w religijnym, społecznym i politycznym życiu południa Indii. Były miejscami kultu, ale także ośrodkami nauki, ważnymi centrami politycznymi i ekonomicznymi. W obrębie tych świętych siedzib element ludzki i boski wchodziły w relacje; były one miejscem spotkań różnych członków społeczności, przyciągały pielgrzymów i podróżników, których wędrówki łączyły liczne święte miejsca, a wraz z nimi krążyły idee, wierzenia, teksty, umiejętności, obiekty materialne i praktyki.

Proponowany wspólny projekt konceptualizuje świątynie jako *punkty węzłowe (nodal points)* w sieci różnorodnych powiązań, zatem postrzega świątynie jako uczestniczące w różnych sieciach relacji, a nie jedynie jako samodzielnie istniejące zabytki. Odwołując się do teorii literackiej kartografii (np. Tally 2014), projekt stawia hipotezę, że zarówno przestrzeń, w której znajdują się świątynie, jak i związki pomiędzy świątyniami, są odwzorowywane przez narracje (*narratives*), które mogą być *opowiadane* i *spisane* (jak w tekstach literackich), *śpiewane* i *śluchane* w tradycji ustnej, *widziane* (w architekturze i ikonografii), *ucieleśnione* i *odegrane* (w rytuale i przedstawieniach teatralnych), *przemierzone*, gdy pielgrzymi podążają drogami uznawanymi za wcześniej pokonane przez mędrców i bogów. Często to właśnie ruchy pielgrzymkowe zapewniają i ożywiają kontakty między świątyniami.

Poprzez pięć różnych studiów przypadku (*case studies*) dotyczących konkretnych sieci świątyń na południu Indii, zazębiających się, ale różnych w swej strukturze, i stąd wymagających indywidualnego podejścia i zakresu badań, wspólny projekt zamierza zbadać, jak związki między świątyniami są ustanawiane, autoryzowane, kwestionowane i modyfikowane. Wychodząc od narracji w tekstach gatunku literackiego zwanego *māhātmya/sthalapurāṇa* (w sanskrycie i lokalnych językach południa Indii), projekty cząstkowe uwzględnią także, osobno i we współpracy, analizę rytualnych przedstawień owych narracji i ich artystycznej, materialnej ekspresji jaką jest np. świątynne malarstwo ścienne, płaskorzeźba i rzeźba.

Wszystkie projekty cząstkowe odnoszą się do trzech wymiarów poszczególnych sieci świątyń: transregionalnego, regionalnego i lokalnego. Ponieważ sieci świątyń badane w ramach projektów cząstkowych przecinają się w wielu miejscach, zespoły badawcze będą mogły spojrzeć na nie z różnych perspektyw, odnoszących się do regionów Tamilnadu, Andhry, ale też Kerali. To z kolei umożliwi zespołowi przekierowanie i, być może, korektę spojrzenia.

Głównymi pytaniami, na które chcemy odpowiedzieć, są: Czy sieci przedstawione w tekstach leżą u podstaw/wpływają na praktyki pielgrzymkowe? Czy obserwowane obecnie szlaki pielgrzymkowe, które łączą świątynie, są autoryzowane przez źródła tekstowe? Jaki jest związek pomiędzy świątyniami w centrum i tymi, które znajdują się na peryferiach sieci? Jakie są strategie ustanawiania powiązań, jakimi metodami te powiązania są wyrażane w różnych mediach (teksty, ikonografia, rytuały), jak te aspekty różnią się regionalnie w obrębie Indii południowych i jak te strategie są wyrażane w różnych językach (sanskryt, tamilski, malajalam, telugu)? Dlaczego i kiedy pojawiały się i zniknęły sieci świątyń? Kto był sprawcą tych procesów?

W rezultacie skoncentrowania się na dynamice relacji pomiędzy świątyniami, projekt skupia się na związkach i przepływach idei i obiektów materialnych pomiędzy hinduistycznymi miejscami świętymi. Takie podejście przyczyni się do nowego rozumienia „działania” mitologicznych narracji poza ich religijnym przesłaniem, oraz, w tym kontekście, rozumienia wzajemnych związków pomiędzy tekstami, sztuką i rytuałem, a także wzajemnych relacji pomiędzy religią, ekonomią i polityką w społeczeństwie – aspektu, który z braku źródeł często umykał uwadze badaczy.